

Jan Dąbrowski, Barbara Balke, Małgorzata Mogielnicka

Woryty, pow. Olsztyn. Stanowisko 2

Informator Archeologiczny : badania 6, 85-86

1972

Artykuł został zdigitalizowany i opracowany do udostępnienia w internecie przez Muzeum Historii Polski w ramach prac podejmowanych na rzecz zapewnienia otwartego, powszechnego i trwałego dostępu do polskiego dorobku naukowego i kulturalnego. Artykuł jest umieszczony w kolekcji cyfrowej bazhum.muzhp.pl, gromadzącej zawartość polskich czasopism humanistycznych i społecznych.

Tekst jest udostępniony do wykorzystania w ramach dozwolonego użytku.

W czasie prac przekopano ponad 1,5 ara. Prowadzono je w południowo-zachodniej partii cmentarzyska, aby w ten sposób zakończyć badanie obszarów przylegających od zachodu do dawnych wykopów niemieckich / z lat 1929-33/. Uchwycony w latach poprzednich zasięg tych wykopalisk został potwierdzony. Badania tegoroczne pozwoliły na ustalenie, zarysowanej już w latach poprzednich, południowej i południowo-zachodniej granicy cmentarzyska.

Ogółem odkryto 30 grobów, bardzo zniszczonych, zalegających w większości w pasie ziemi przemieszanej, gdzie występują w postaci skupisk przepalonych kości i ceramiki, często dużych i rozwleczonych na znacznej przestrzeni, niejednokrotnie zawierających kamienie. Dolne partie części grobów /9/ znajdują się w żółtym piasku calca. W pasie tym, szerokości 10-14 m, pochówki występują stosunkowo gęsto, dalej w kierunku zachodnim znajduje się już tylko warstwa żółtego piasku pozbawiona grobów. Najdalej wysunięty w tym kierunku grób 849 znajduje się już na granicy pasa ziemi przemieszanej.

W badanej części cmentarzyska obiekty występowały na głębokości od 19 do 81 cm, a miąższość ich wahała się od 2 do 20 cm. Ogółem odkryto 3 groby in situ, wyróżniono 7 grobów popielnicowych / w tym dwa z obstawą kamienną / i jeden jamowy. Podczas przeprowadzonych wstępnie w tym roku badań antropologicznych w 14 grobach znaleziono ślady brązu na przepalonych kościach, a w 3, podczas siania kości, fragmenty szpil kościanych i fragment zdobionej oprawki.

Prace będą kontynuowane.

WORYTY, pow. Olsztyn
Stanowisko 2

Zespół do badań etnogenezy
Słowian w Polsce północno-
wschodniej Instytutu Historii
Kultury Materialnej PAN
w Warszawie

Badania prowadzili: doc dr Jan Dąbrowski
/kierownik prac/, mgr Barbara Balke, mgr
Małgorzata Mogielnicka. Finansował IHKM
PAN oraz WKZ w Olsztynie. Trzeci sezon
badań. Osada kultury łużyckiej z IV - V okresu
epoki brązu .

Kontynuowano prace w szczytowej partii wzgórza, na którym posadowiona jest osada, przekopując 420 m². Odkryto 24 jamy, 19 śladów po słupach, 1 palenisko, 3 groby z okresu wpływów rzymskich oraz kilka obiektów o niejasnym charakterze. Obserwacje stratygraficzne potwierdziły istnienie przynajmniej dwóch faz użytkowania osady. Część badanych obiektów była silnie zniszczona. Odsłonięte obiekty nie odbiegały swym charakterem od odkrywanych tu dotychczas.

Materiał zabytkowy stanowi przede wszystkim fragmenty naczyń ze znacznym odsetkiem form chropowatych. Na uwagę zasługują naczynka miniaturowe, fragmenty naczyń i bryłki polepy z odciskami ziaren a także dwie nieobrobione bryłki bursztynu. Wśród materiału ze zniszczonej warstwy kulturowej wyróżniono nieliczne fragmenty typowych naczyń kultury trzcinieckiej. Kontynuowano też geologiczne rozpoznanie stanowiska i jego najbliższego otoczenia. / dr habil. E. Stupnicka z Uniwersytetu Warszawskiego /.

Badania będą kontynuowane.

WORYTY, pow. Olsztyn
Stanowisko 4

Zespół do badań etnogenezy
Słowian w Polsce północno-
wschodniej Instytutu Historii
Kultury Materialnej PAN
w Warszawie

Badania prowadzili : doc. dr Jan Dąbrowski
/ kierownik prac /, mgr Barbara Balke, mgr
Małgorzata Mogielnicka. Finansował IHKM
PAN. Pierwszy sezon badań. Osada kultury
łużyckiej z późnej epoki brązu.

Przekopano 110 m², odkrywając 17 obiektów oraz stwierdzając zmycie warstwy kulturowej, zalegającej jedynie w spływach w dolnej części zbocza wzgórza, na którym znajduje się osada. Przebieg spływów wyznaczono na podstawie wierceń świdrem geologicznym. Stwierdzono, iż osada ma charakter identyczny z osadą na stanowisku 2 w tejże miejscowości. Na uwagę zasługuje obiekt 15, stanowiący resztki paleniska wylepionego gliną lub silnie zniszczonego pieca /?/. Materiał zabytkowy stanowiła wyłącznie ceramika z przewagą form chropowatych. Prowadzono badania geologiczne stanowiska oraz jego najbliższego otoczenia / dr habil. E. Stupnicka z Uniwersytetu Warszawskiego /.